

MÁMA S TÁTOU
SI DÁVAJÍ PĚSTÍ

ČEST!

PROHRAL
JSEM
S PAFOUŠKEM

MÍ PRAŠTĚNÍ RODIČE

BEH
A BENNY

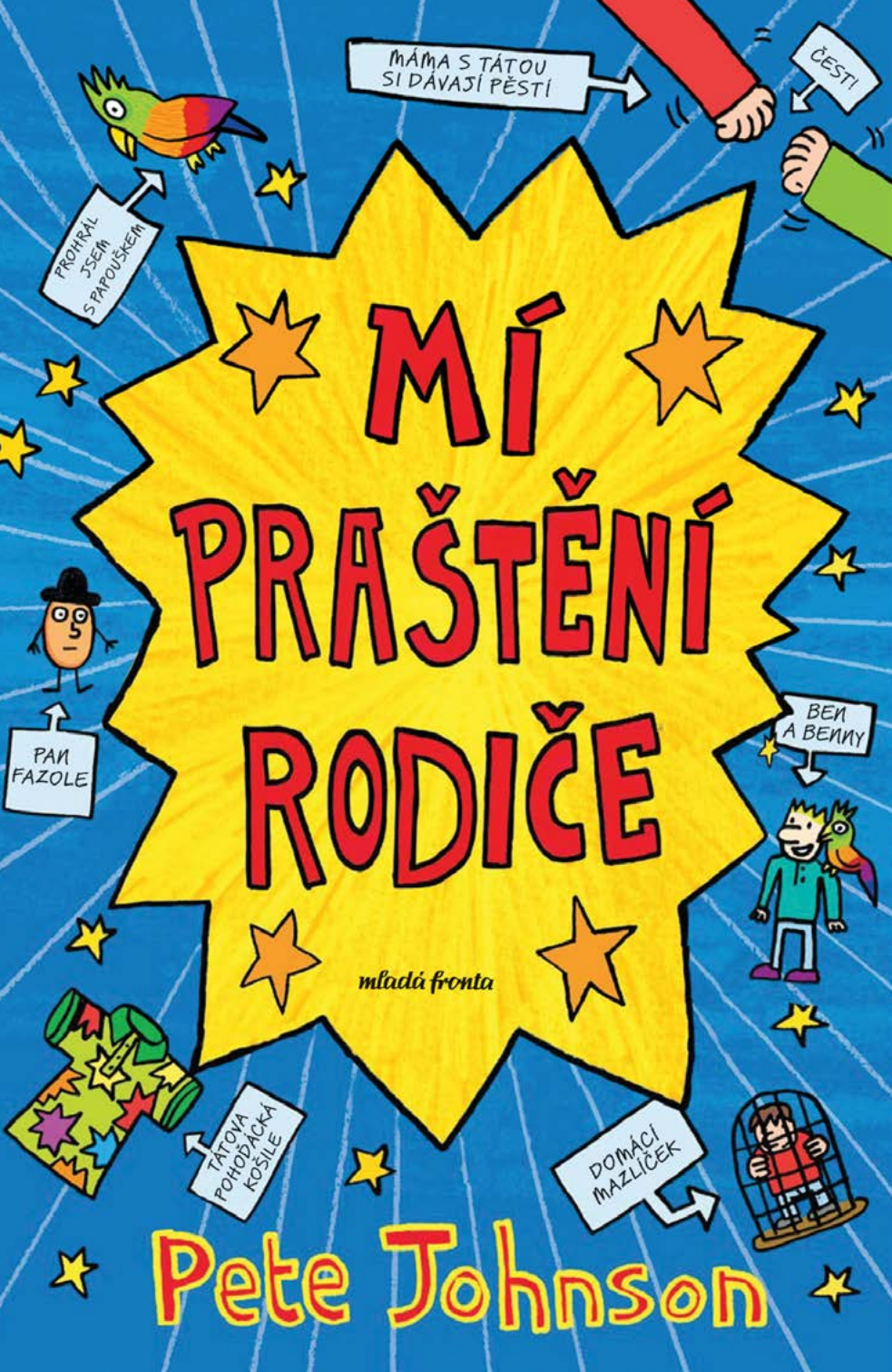
PAN
FAZOLE

mladá fronta

TÁTOVA
POHODÁČKA
KOŠILE

DOMÁCÍ
MAZLIČEK

Pete Johnson

Mí praštění rodiče

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Pete Johnson

Mí praštění rodiče – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Pete Johnson

MÍ PRAŠTĚNÍ RODIČE

Pete Johnson

Přeložila Lucie Křesťanová

My Parents Are Out Of Control
Copyright © Pete Johnson, 2013
Artwork © Nikalas Catlow
Translation © Lucie Křesťanová, 2013

Published by arrangement with Random House Children's
Publishers UK, a division of The Random House Group Limited.

ISBN tištěné verze 978-80-204-6613-6
ISBN e-knihy 978-80-204-6620-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-204-6621-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-204-6614-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Tuto knihu s vděčnými díky věnuji své
fantastické redaktorce Natalii Dohertyové
a svému synovci Harrymu Birchovi,
který tenhle příběh slyšel jako první.

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ

Tenhle deník nepřehání.

Občas to možná bude znít trochu neuvěřitelně. Ale tohle všechno se mi fakt stalo.

A mohlo by se to stát i vám. Vlastně nejspíš stane.

Ale nemusíte si s tím lámat hlavu.

Jsem tu, abych vám pomohl. Takže vám doporučuju, abyste si můj deník přečetli dvakrát. Napoprvé se jen pohodlně usad'te a užijte si ho. Pokud se zasmějete některým mým vtipům, uděláte mi fakt radost.

Potom, napodruhé, se nakloňte dopředu a pekelně se soustřed'te. Možná si i vypíšete pár poznámek. Pak už budete přesně vědět, co dělat ve chvíli, kdy se vaši rodiče – ale to předbívám. Takže toho nechám a uvidíme se na následující stránce.

Louis LeGrand

KAPITOLA 1

Máma s tátou se učí nová slova

Pátek 20. září

18:00

Máma s tátou zrovna nakoukli do mého pokoje. Dřív by sem klidně vtrhli, posadili se a sledovali mě, jak píšu domácí úkoly.

Nikdy mě nenechali v klidu. Pokaždé, když jsem zvedl hlavu, byli poblíž. Dokonce, i když jsem byl na záchodě dýl jak dvě minuty, volali na mě: „Jsi v pořádku?“ a „Doufám, že tam děláš něco poučného.“

Únava rodičema. Přesně tím jsem trpěl. Do doby, než pochopili, že jsou moc vlezlí, a změnili přístup. Teď na mě jen syknou ode dveří.

„Jak ti jde opakování, Louisi?“ zeptal se táta.

Nemohl jsem jim říct pravdu. Raději se snažím je krutým životním pravdám nevystavovat. (Ale tobě to povím, milý deníčku – později.) Tudíž jsem odpověděl jen neurčitým: „Ale jo, docela dobře.“

„Jen tak mimochodem,“ řekl táta, „dneska k nám přijde na večeři můj nový šéf.“

„To je trochu narychlo,“ odpověděl jsem. „Vsadím se, že se pozval sám.“

Táta se pousmál. „Tak nějak.“

„A taky se vsadím, že vypadá jako chodící mrtvola,“ pokračoval jsem. „Jako tvůj bývalý šéf.“

„V tom se pleteš,“ namítl táta. „Je docela mladý. Jen se chce neformálně seznámit se svými manažery a jejich rodinami.“ Táta se znovu pousmál. „A dneska máme to štěstí my.“

„Bude tady kolem sedmé,“ doplnila máma.

„To těšení je k nesnesení,“ opáčil jsem a pak mě napadlo něco strašlivého. „Nebudu si muset vzít oblek, že ne?“

„Je to jen na pár hodin,“ ujišťovala mě máma.

Nahlas jsem zamručel. „A hádám, že až přijde, tak budete chtít, abych se poklonil, udělal pukrle a házel na něj okvětní lístky?“

„Ne, chovej se přirozeně,“ odpověděl táta.

„Fakt?“ zazubil jsem se.

„No, více méně,“ dodal táta spěšně.

18:15

Rodiče už jsou fuč, takže vám můžu prozradit, co jsem před nima tajil.

Minulý týden jsme psali velký test z dějáku, kterým musí projít každý v mém ročníku. A teď stojí

nahoře na stránce testu krvavě rudým písmem můj výsledek.

Získal jsem čtyři procenta.

Když se na to podívám z té lepší stránky, je to pořád lepší než tři procenta. A to nemluvím o dvou procentech. A mohl bych se fakt vysmát komukoli, kdo by získal jen jedno.

Jenže nikdo takový není. Mám úplně nejnižší skóre ze všech. Připadám si jako jelito.

Ale jsem na téhle škole sotva dva týdny a oni se v dějáku dostali mnohem dál než my na předchozí škole (tam jsme osmnácté století vůbec neprobírali, zatímco tady už ho z větší části proletěli, pokud vás to snad zajímá, což pochybuju).

No, bylo mi řečeno, že příští úterý si můžu test zopakovat. Rodiče si ale myslí, že příští týden budu mít první pokus.

A ve škole očekávají, že budu trávit každou vteřinu prokousáváním se těmi horami poznámek, které mi dali, abych si vše doplnil. Bolí mě hlava, jen se na ně podívám.

Navíc mám fakt velký problém. Trpím takovou vzácnou chorobou. Jsem fakt alergický na domácí úkoly.

Minulý týden jsem například nebezpečně vytáhl učebnici matiky. A okamžitě mi začal mravenčit celý obličej. A hned další ráno se mi na něm objevil obří červený pupínek. Takže kvůli ochraně pleti se od té doby domácím úkolům vyhýbám.

Mám ale i dobrou zprávu, fantastickou zprávu, přímo... no, chápete, jak to myslím. Škola pro mě není důležitá. Vlastně bych teď mohl klidně odejít. Konečně se mi podařilo zvládnout abecedu a umím napočítat asi tak do čtyř, což je zhruba všechno, co potřebuju pro své životní poslání – rozesmívání lidí.

Dokonce i teď, když píšu tenhle deník, se snažím vymyslet něco vtipného, co bych vám pověděl. V hlavě se mi to vtipy neustále hemží. Takže je jen jedno povolání, které můžu dělat. A rozhodně jen jedno, které dělat chci. Být komikem.

A nebudu mít klid, dokud se nezmůžu na vlastní televizní show. Přinejmenším. (Chtěl bych, aby běžela v sobotu večer, ale o tom jsem ochoten diskutovat.)

Každopádně loni v létě, věřte nebo ne, se moje sny začaly zhmotňovat. Málem jsem vystupoval v televizním pořadu *Hvězdy zítřka*. Proplul jsem prvním kolem jakoby nic. Dostal jsem se dokonce do finále, ale pro televizní natáčení mě nevybrali. Už jsem to všechno měl na dosah ruky – a najednou to bylo fuč, finito, konec.

Moje agentka nicméně prohlásila, že když jsem se dostal tak blízko ke svému snu, znamená to, že nejsem žádný amatér. Ne, teď jsem poloprofesionál.

Správně, mám agentku. A navíc jsem její jediný klient. Jmenuje se Maddy a je stejně stará jako já (jen chodí do jiné školy).

Seznámili jsme se na dramaťáku. Řekla mi tehdy, že si odmala přeje stát se slavnou herečkou. Dokonce

získala skvělou roli – Nancy v *Oliveru Twistovi*! Ale než vyšla na pódium, šíleně se pozvracela. Takže nakonec musel její roli zahrát záskok.

Tehdy jí došlo, že kvůli nervům to jako herečka daleko nedotáhne. Vložila proto veškerou energii do hledání talentů.

A našla mě.

Věř, že se v mém životě brzo začnou dít neuvěřitelné věci.

Já tomu věřím taky.

Jen bych byl rád, aby to bylo co nejdřív, protože... Ale teď už na mě máma ječí, abych se převlíkl do obleku.

Takže zbytek si povíme později.

21:30

Stál jsem tam s úsměvem přilepeným na tváři, nadi-
tej v obleku jako krocan. Můj mladší brácha Elliot měl
taky oblek. Stejně jako táta. Máma si dokonce vzala
svoje sváteční perly. A pak se přišoural tátův šéf a jeho
pohledná žena Maria. Byl to chlápek s rozcuchanýma
vlasama, v obnošené kožené bundě, upnutých džín-
ách a krutých teniskách – což bylo na dnešní večeri
naprosto nevhodné oblečení.

Tátův šéf se musel cítit mega trapně, ale z toho, jak
ke mně s Elliotem přikráčel, byste to vůbec nepoznali.
„Nazdar, kluci, já jsem Rup.“ Pak si s náma dal pěstí.
Od jakéhokoli jiného dospělého by to bylo k smíchu,

od Rupa ale vůbec ne – možná proto, že si po našem domě vykračoval jako nějaká rocková hvězda.

Táta má na zahradě takovou malou kůlnu, kterou si předělal na pracovnu. Čekal jsem, že tam s Rupem zmizí a budou se bavit o obchodech. Místo toho ale Rup posedával se mnou a Elliotem a tátovi řekl: „Mladí jsou naše budoucnost, takže se s nimi musíme sblížit. Jsou to ohromně důležití lidé.“

Načež na mě coby ohromně důležitého vypálil salvu otázek. Když se zeptal na mé oblíbené předměty ve škole, odpověděl jsem: „Přerážení tužek chvatem z karate a otravování učitelů,“ a Rup se rozesmál tak, že málem spadnul ze židle. Od té chvíle se mi líbil ještě víc.

„Vtipný chlapík,“ poznamenal uznale. Pak se otočil na tátu. „A vy pracujete v naší společnosti už přes dvacet let.“

„Je to tak,“ přikývl táta stydlivě. Sundal si kravatu a vyhrnul rukávy, aby si Rup nepřipadal tak nepatřičně, což bylo od táty velkorysé. „Začal jsem ale samozřejmě úplně od píky.“

„A neustále ho povyšují,“ připojil jsem se, abych tátovi udělal reklamu. „Kvůli tomu jsme se museli přestěhovat sem.“

„Asi to pro vás není snadné,“ obrátila se máma na Rupa, „řídít firmu, kde jste teprve několik měsíců –“

„A proto se spoléhám na lidi, jako je váš manžel,“ skočil jí do řeči Rup. „Muže s rozsáhlými zkušenostmi.“

„Doufám,“ vložil se do toho táta, „že to není jen slušný způsob, jak říct, že jsem starý.“ Pak se tomu s Rupem od srdce zasmáli.

Načež se Rup obrátil na tátu. „Společně tenhle podnik přebudujeme. Je tam až moc lidí, co dělají příliš dlouho jedno a totéž. Je na čase vnést tam trochu života.“ Usmál se na tátu. „Bude to pořádně divoká jízda, jdete do toho se mnou?“

Táta odpověděl, že rozhodně jde. Líbilo se mi, že v Rupově podání zněla i práce jako něco zajímavého.

Po tom, co Rup s Marií odešli „na kutě“ (jak to podal Rup), jsem řekl tátovi: „Rupovi zřejmě vůbec nevadilo, že si zapomněl vzít oblek.“

„Proč by mu to mělo vadit?“ zeptal se táta a v jeho hlase zazněl víc než jen náznak trpkosti. Předpokládám, že to mělo znamenat, že Rup je šéf, takže si může nosit, co se mu zlíbí.

„Rup vypadá super mladě, co?“ pokračoval jsem. „Kolik mu je?“

„Devětadvacet,“ odpověděl táta, nikdy jsem ho neslyšel mluvit tak rychle.

„Myslím, že Rup je ten nejlepší šéf, jakého jsi kdy měl, co?“

Táta něco zamručel a nevypadal ani zdaleka tak spokojeně, jako když tu Rup byl. Abych mu zvedl náladu, prohodil jsem: „Jo a tati, zítra máš narožky.“

Nezdálo se, že by ho ta novina zrovna potěšila.

Sobota 21. září

16:30

Tátovy narozky. Koupil jsem mu krabici sušenek a fotbalový míč, který začne hrát, když se do něj kopne. Jo, já vím, rozmazluju ho.

Celý den si užíval, až do chvíle asi před dvaceti minutami. Pak si vzpomněl, kdo má brzo přijít na svačtinu: moji prarodiče – jeho rodiče.

Moje babi umí čtyři jazyky a ani v jednom z nich neříká nic milého. Děda je o poznání méně mrzutý, ale v názorech na moderní život jsou s babi zajedno – prostě ho neradi. Kdyby mohli, vrátili by čas do doby, kdy byli ještě mladí. A nikdy se nezdráhaj mně nebo Elliotovi vynadat.

„Pokud mi babička ještě jednou řekne, abych dal lokty ze stolu,“ prohlásil Elliot, „nebo se mě zeptá, jestli jsem si dnes umyl ruce, tak jí řeknu, ať se stará o sebe. Já se taky neptám, jestli si *ona* umyla ruce.“

„Neřekneš ani slovo,“ usadila ho máma přísně. „Pokusíš se pochopit jejich pohled na věc a... navíc nechodí na návštěvu moc často.“

Pak táta bez sebemenší špetky nadšení ohlásil: „Už jsou tady.“

19:25

„Tak Louisi,“ obrátila se na mě babi a její parfém, co mi vždycky připomene sprej proti hmyzu, se na mě

školě jako jedovatý plyn, „už ses zabydlel v nové škole?“

„Ale jo, zabydlel,“ odpověděl jsem mlhavě a chtěl změnit téma.

Babi se ho ovšem držela dál. „A jak vycházíš s novými učiteli?“ zeptala se.

„Vycházím s nima naprosto skvěle,“ odvětil jsem. „Dokonce jsem za třídního mazánka, takže si mě občas dávají s máslem a marmeládou.“ Myslel jsem, že je to docela vtipné, ale babi vypadala zmateně. „S máslem a marmeládou...“ začala. „Nechápu, co se mi snažíš naznačit.“

„Je to vtip,“ vysvětlil děda, který vypadá jako baset, co se zrovna dozvěděl nějakou strašlivou novinu.

„Super postřeh, dědo,“ řekl jsem mu. „A tady je další. Co dělá policajt na baseballu? Dostal hlášení, že někdo chce ukrást metu. Dobrý, ne?“

Děda se skutečně zasmál. Trochu skřípavě. Pak nás s Elliotem požádal, abychom přišli blíž. Každému podal zbrusu novou desetilibrovou bankovku. Lakomý není, to se mu musí nechat.

„Jé dědo, to je pecka,“ vykřikl Elliot.

Děda sebou škubnul. „Nezneškodnocuj jazyk používáním slova pecka tam, kde nemá co dělat. Pecka patří do ovoce, jako je třeba –“

Děda by mohl pokračovat celá staletí, takže byla klika, že ho babi přerušila: „To byste nevěřili, co jsem dnes našla.“ Očekával jsem, že vytáhne nějaké zlatáky

nebo léta ztracené dědictví, co z nás udělá trilionáře. Místo toho tátovi podala fotografii.

Když ji táta uviděl, vyskočil ze židle, jako by dostal elektrický šok. Pak zašeptal: „Spatřil jsem ducha.“

„Ty máš fotku ducha?“ zeptal se Elliot nadšeně.

„Svým způsobem,“ odpověděl táta a nespouštěl z fotky oči. „Je to můj snímek z dávných let. Ale kde jsi ho našla?“

„Jen jsem vyklízela nějaké skříně,“ vysvětlila babi, „a tam to bylo.“ Táta podal fotku mámě, ta se zešířila a pak podala fotku mně.

V první chvíli jsem měl dojem, že si zvonáče vyrazily na procházku. Byly fakt širokánské.

Pak mi ale došlo, že v nich někdo doopravdy vězí... táta.

Měl dlouhé vlasy (až moc dlouhý) a na sobě košili s volánama a sametové sako. K tomu šátek a stříbrnou náušnici v uchu.

„To jsi byl s Ladnými rebely?“ zeptala se máma.

„Co to probůh je?“ zazubil jsem se.

„Moje kapela,“ odpověděl táta. „Ne, tahle fotka je o něco starší.“

„Kolik ti tehdy bylo?“ zeptala se máma.

„Přesně si nevzpomínám,“ začal táta.

„Já ano,“ vložila se do rozhovoru babi. „Slavil jsi zrovna patnácté narozeniny. Takže to máme na den třicet let –“

„Dobrá, dobrá,“ skočil jí táta do řeči, „u toho bychom mohli, myslím, skončit.“

Pozdě. Elliot v duchu zběsile počítal, ale já věděl, kolik tátovi je. Takže jsme sborově spustili: „Je ti čtyřicet pět.“

A já dodal: „Jo, tati, dosáhl jsi pětáctýřicítky – jsi oficiálně starý.“

„To stačí, nemusíte se v tom patlat,“ poznamenal táta tiše.

„A vůbec, čtyřicet pět je dneska jako třicet,“ prohlásila máma zvesela.

„A to říká kdo?“ chtěla vědět babi.

„Každý, komu je pětáctýřicet,“ zasmál se děda a obrátil se na mě. „Před třiceti lety jsem si stěžoval na to, co poslouchá. Počítám, že teď dělá to samé tobě.“

„Tak to se pleteš,“ napůl zakřičel táta. „Zrovna tuhle jsem na MTV sledoval nějaké rapování, vid', Louisi?“

„Fakt?“

„Ale jo, sledoval. No tak, Louisi, podpoř mě trochu,“ naléhal táta.

„Dobře, možná, že jsi to asi dvacet vteřin poslouchal,“ připustil jsem.

„No, měl jsem na práci jiné věci, když to běželo, ale ti kluci vážně suprově vařili.“

„Vařili,“ zopakoval jsem a nahlas se rozesmál. „To nikdo neříká.“

Děda se naklonil dopředu. „Přiznej si to, synku, máš k dnešním teenagerům asi tak daleko jako já. Inu,

stane se to každému z nás. Ze všech z nás nakonec budou páprdové.“ Pak dodal: „Dokonce už ti jde pomalu vidět i břicho, jako jsem měl ve tvém věku já.“

Táta se okamžitě obrátil na mámu. „Nemám břicho, že ne?“

„No, možná malinké,“ odpověděla máma.

Nikdy jsem tátu neviděl tak vyděšeného.

Neděle 22. září

8:05

Probudilo mě, když mi táta hlasitě zašeptal do ucha: „Co takhle jít si zaběhat, Louisi?“

Myslel jsem, že je to noční můra, zvláště když jsem zamžoural a uviděl poskakujícího šílence ve vytahané teplákovce.

„Co takhle proběhnout se kolem bloku?“ navrhl táta.

„Běž – a později mi o tom povyprávíš. Mnohem později,“ dodal jsem a znova se zahrabal pod peřinu. „Zkus odejít potichu, jo?“

„Ale no tak, Louisi, bude to zábava.“

„Věř mi, nebude,“ ujistil jsem ho.

Ale táta nemínil vysmahnout, dokud na to nekývnu. A pak ani moc neběžel, jako spíš tančil. „Není to skvělé být ranní ptáče a užívat si trochu čerstvého

vzduchu?“ Přes mlhu nešlo vidět na krok, navíc byla pořádná zima. „Měli bychom se takhle protáhnout každé ráno, Louisi.“

Úplně jsem se z té představy rozklepal.

„Tak pojď, dáme si závod,“ navrhl táta najednou. A než jsem se stačil vzpamatovat, závodil jsem.

Táta nebyl vzhledem k veškerému poskakování zrovna rychlý běžec. Snadno jsem ho předběhl. Slyšel jsem, jak za mnou supí jako varná konvice, co se chystá každou chvíli vybuchnout.

Byli jsme už skoro doma, když tátovy zvukové efekty začaly být znepokojivě hlasité. Snažil se opravdu ze všech sil. Fakt chtěl závod vyhrát. Mně na tom nesešlo, ale jemu z nějakého důvodu jo.

Takže jsem zpomalil, trochu klopýtl a nechal tátu, aby se prošoural kolem mě.

„Co tomu říkáš, Louisi?“ lapal po dechu.

„Jsi na mě moc rychlý, táto,“ odpověděl jsem.

„Ha, ha,“ radoval se táta vítězoslavně. „Pořád to v sobě mám.“ Natáhl se, aby si se mnou pořádně plácl. Místo toho upadl.

„Táto...“

„To nic. Nic mi není,“ přesvědčoval mě a ztěžka se zvedal na nohy. „To jen to koleno. Občas mě zlobí, zrovna jako teď. Mohl bys...?“

„Opři se o mě, tati.“

Táta se dobelhal domů rychlostí, kterou by překonala i geriatriká želva.

Divňácké časy

Jakmile Elliota uložili do postele, přišla ke mně máma: „Celý víkend se tě chceme na něco zeptat. Když si s vámi Rup dal pěstí, řekl u toho něco...“

„Čest,“ odpověděl jsem okamžitě.

Máma s tátou to slovo zopakovali.

„A co se tím přesně myslí?“ zeptala se máma.

„Znamená to, že jsi můj kámoš.“

„To je velmi zajímavé,“ prohlásila máma.

„Nesmírně,“ souhlasil táta. „A mohli bychom“ – usmál se stydlivě – „mohli bychom si to s tebou cvičně vyzkoušet – jen abychom se naučili, jak to chodí.“

Myslel jsem, že se celý týden nepřestanu smát. Na pěst neměli už dávno, dávno věk. Ale jsem velkorysý, tak jsem si to nechal pro sebe.

Dal jsem si s tátou pěstí. Po jeho prvním pokusu jsem sebou trhnul a zaprotestoval: „Ne, nemůžeš mě mlátit do kloubů, jako bychom se chystali na bitku. Musíš na to elegantněji a jemněji, takhle.“

Máma s tátou mě upřeně sledovali a pak si pěst ještě několikrát vyzkoušeli.

„Ted' už jste to chytli,“ pochválil jsem je.

A pak se máma zeptala: „A co k-r-u-t-ý. Říká se to ještě?“

„Jasně, ale ne tak, jak jsi to řekla ty, mami, takhle roztaženě. Musíš to říct ultra rychle – takhle.“ Předvedl jsem jim to.

„Krutý,“ zkusila máma.

„Lepší,“ odvětil jsem.

„Krutý,“ zkusil táta.

„Supr,“ zhodnotil jsem.

Táta se rozzářil.

„A nedělá se u toho ještě takové gesto?“ zeptala se máma.

Zazubil jsem se. „Jasně, že jo. Hned vás to naučím. Musíte třepat rukou, jako kdybyste z ní chtěli sklepat vodu.“

Na tom, jak rodiče říkali „krutý“ a pokoušeli se o patřičná gesta, byla špatně celá řada věcí. Ale závěsy byly zatažené – a oni si to užívali.

To přece nemůže ničemu vadit, ne?

KAPITOLA 2

Cukal v akci

Pondělí 23. září

16:30

Nedávno mi rodiče udělali nabídku, kterou jsem nemohl odmítnout. Všechno vám povyprávím.

Na předchozí škole jsem nevycházel dobře s ředitelem a většinou učitelů – i když jsem tam měl super kámoše. Takže mi rodiče navrhli, ať zkusím přestoupit na jinou školu, pokud teda chci. A já chtěl.

Mezi školami jsem měl menší pauzu, v té době mě vzdělával soukromý učitel. Jmenoval se Tod. Byl to herec, který si zrovna dával od hraní trochu pohov. Měl jsem ho fakt rád. Jenže teď jsem už dva týdny v nové škole a nevycházím s ředitelem a většinou učitelů a zatím jsem si nenašel jediného kámoše.

Moje nová škola je mnohem menší. To se mi líbilo. Myslel jsem si, že tam bude přátelské prostředí. Nemohl jsem se víc mýlit. Všichni se na mě hned vrhli,

jen co jsem se objevil ve dveřích, kvůli nejpitomějšímu důvodu na světě.

Ve školním obchůdku, kam jsem si šel vyfasovat novou školní uniformu, neměli moji velikost. No nic, žádný problém, zatím budu nosit to ohavné staré sako. Hm, chyba lávky. Kdybych si vzal šálu Manchesteru United na sraz s partou fanoušků Manchesteru City, vyšlo by to nastejno.

Akorát jsem prošel bránou, když ke mně přiběhla nějaká holka, ukázala na mě a vyštěkla: „Tuhle školu nesnáším. Jsou tam samí namyšlení náfukové.“

„Nejsou –“ začal jsem.

„Myslíte si, že jste lepší než všichni ostatní. A to teda nejste.“

Za chvíli kolem mě stál houf lidí a všichni chtěli vědět, proč se producíruju v uniformě nepřítel. Spousta povyku pro nic. Nejsou snad všechny uniformy stejně ohavné? Jenže tenhle názor v tomhle ústavu zjevně nepřevládá.

Za celý den jsem rozesmál pouze jednoho člověka. Jedna holka si stěžovala kamarádce, že slunce moc pálí.

„Tak na něj nesahej,“ křikl jsem.

Rozesmála se, představila se jako Holly, chodí o ročník výš. „Normálně tu lidi nejsou takhle nepřímí,“ dodala.

„To nic, moje chyba,“ odpověděl jsem, „jsem tady nový.“

Znova se zasmála.

Později jsem zavolał Theovi, nejlepšímu kámošovi z předchozí školy. Tvrdil, že všem hrozně chybím. Oprava – všem chybí moje bláznivé kousky. „Stačilo, abys vešel do třídy a všichni se rozesmáli.“

„Tady ne. Tady stačí, aby mě viděli, a už by po mně něco házeli.“

Večer jsem rodičům oznámil, že bych chtěl znova změnit školu a vrátit se na tu, ze které jsem právě odešel. Nejprve se srdečně zasmáli, protože si mysleli, že vtipkuju. Pak táta prohlásil: „Ale vždyť sis tuhle školu vybral.“

A máma se přidala: „Dej tomu čas, miláčku.“

Uvědomil jsem si, že nějakou dobu nebude mít smysl ptát se jich znovu. Moc dlouho tu ale nevydržím, zvlášť po tom, co se dneska přihodilo.

O přestávce jsem předváděl matikáře, který má děsně nosový hlas, slintá a pořád říká: „Ne, tohle neberu.“ Povedlo se mi napodobit ho fakt krutě, hlavně slintání jsem vystihl.

Ale nikdo se ani neusmál. Jedna holka dokonce řekla: „Nesnáším lidi, co se pořád předvádějí.“

Ta teda uměla člověka ranit.

A já se navíc nepředvádím! Ne, já jsem neobjevená komediální hvězda, a to je něco úplně jiného. Ta urážka mě tak zničila, že jsem musel okamžitě zavolat Maddy.

Prohlásila, že se možná moc usilovně snažím lidi rozesmát a dodala: „Lidé tě musí objevit sami. Jen je

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Mí prašnění rodiče*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.